

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.535 van 16 december 2008
in de zaak X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2008 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, namelijk de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 november 2008.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 december 2008 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HADIEL HOLAIL, die loco advocaat J. TIELEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Sri Lankaanse nationaliteit, komt op 6 september 2008 te Zaventem aan. Er wordt hem een beslissing tot binnenkomstweigering met terughrijving ter kennis gebracht.

Op 6 december 2008 dient hij een asielaanvraag in.

Op 29 september 2008 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Bij arrest nr. 18.725 van 17 november 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 18.830 van 18 november 2008 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “de impliciete weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Op 19 november 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, dat gekend is onder het rolnummer 34.510. Op 9 december 2008 dient verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in en een beroep tot nietigverklaring; dit beroep is gekend onder het rolnummer 34.893. Op 15 december 2008 vraagt verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen in deze zaak.

Op 20 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient tegen deze beslissing op 9 december 2008 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in en een beroep tot nietigverklaring. Het is betreffende deze beslissing dat verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen vraagt.

Bij beschikking van 20 november 2008 beslist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het wenselijk is verzoeker niet terug te drijven naar Sri Lanka voor 12 december 2008.

Op 27 november 2008 wordt aan verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering met terughrijving ter kennis gebracht en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Over de rechtspleging en de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 9 december 2008 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring heeft ingediend van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. De verwijdering van verzoeker is reeds lange tijd imminent nu er al een eerste teruggedrijving was voorzien op 19 november 2008 en nu verzoeker is opgesloten met het oog op teruggedrijving.

Ingevolge artikel 39/85, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dienen bijgevolg de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, die er slechts op gericht is de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te laten bevelen, en de vordering tot schorsing samen behandeld en afgedaan te worden.

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat het verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen in voorkomend geval een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. In casu vordert verzoeker voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en voert hij hiervoor het volgende aan:

“Dat thans geen repatriëring is voorzien.

Het EHRM had de Belgische Staat op 20.11.2008 een voorlopige maatregel opgelegd (Rule 39) om verzoeker niet te repatriëren voor 12.12.2008.

Deze maatregel werd niet verlengd omdat het EHRM van mening is dat een repatriëring naar Ivoorkust geen schending zou inhouden van art. 3 EVRM.. Dat gedaagde akkoord was geen repatriëring te voorzien en zulks ook niet gedaan heeft.

Dat de Belgische Staat sedert 13.12.2008 vrij staat verzoeker te repatriëren. Dat er quasi om de twee dagen vluchten worden georganiseerd naar Abidjan.

Dat de repatriëring derhalve imminent is. Dzt verzoeker diligent handelt door thans de versnelde procedure te vragen binnen de drie dagen nadat hij kennis heeft genomen van de niet verlenging van de maatregel.

Dat verzoeker volledigheidshalve eraan toevoegt dat hij opgesloten is in het Centrum voor Illegalen.”

Verwerende partij repliceert hierop in de nota als volgt:

“III. Met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid

“Overeenkomstig artikel 39/82, §§1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.”

de bestreden beslissing dateert van 20 november 2008 en werd op 27 november 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht. Verzoeker was de hele tijd van zijn vrijheid beroofd met het oog op teruggrijping naar Abidjan (Ivoorkust).

Pas op 08 december 2008 diende hij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Slechts op 15 december 2008 activeerde hij dit beroep bij verzoek tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De verwerende partij kan dan ook enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet met de nodige spoed, diligente en alertheid gehandeld heeft.

De vordering is om die reden niet ontvankelijk.”

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot het vorderen van voorlopige maatregelen waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de voorlopige maatregelen en van de schorsing die door deze voorlopige maatregelen wordt betracht, duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing bij voorlopige maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat verzoeker dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient verzoeker aan te tonen dat de schorsing bij voorlopige maatregel van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat hij niet onredelijk lang met het indienen van zijn verzoekschrift heeft gewacht.

Uit de niet betwiste gegevens van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 20 november 2008. Verzoeker heeft op 19 november aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een beschikking “Rule 39” gevraagd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft op 20 november 2008 een voorlopige maatregel opgelegd om verzoeker niet naar Sri Lanka te repatriëren voor 12 december 2008. Het Europees Hof heeft deze maatregel niet verlengd omdat een repatriëring naar Ivoorkust, waartoe de Belgische Staat zou hebben besloten, geen schending inhoudt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Op 9 december 2008, terwijl verzoeker nog onder de gelding viel van de beschikking van het Europees Hof om hem niet te repatriëren naar Sri Lanka voor 12 december 2008, heeft hij beslist om een gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in te stellen.

Verzoeker stelt drie dagen na het verstrijken van de beschikking, een vordering in tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gelet op de imminente repatriëring.

Gelet op zijn vrijheidsberoving en gelet op een eerste poging tot teruggrijping op 19 november 2008, wist verzoeker toen reeds dat zijn teruggrijping imminent was. Vervolgens viel verzoeker onder de bescherming van de beschikking van het Europees Hof die slechts geldig was van 20 november 2008 tot 12 december 2008. Verzoeker diende evenwel toen reeds diligent en alert te reageren en niet de kennisgeving van de effectieve repatriëring af

te wachten of de mogelijke verlenging van de beschikking van het Europees Hof. Verzoeker heeft echter besloten om op 9 december 2008 een gewone vordering tot schorsing in te dienen.

Het kenmerk van de voorlopige maatregelen zoals in casu is dat de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of de teruggedrijvingsmaatregel waarvan de vreemdeling reeds het voorwerp uitmaakt, imminent wordt. In casu wist verzoeker reeds sinds 19 november 2008 dat de tenuitvoerlegging imminent was. Verzoeker kende op dat moment nog geen datum van repatriëring, net zoals hij die nu nog niet kent. Bijgevolg wordt vastgesteld dat het imminent karakter van de tenuitvoerlegging reeds vroeger aanwezig was en dat er zich geen nieuw feit heeft voorgedaan waardoor de tenuitvoerlegging imminent “werd” en verzoeker voorlopige maatregelen moest vragen, tussen het moment waarop de vordering tot schorsing werd ingediend en het moment waarop de voorlopige maatregelen werden gevraagd. De bescherming verleend door het Europees Hof was slechts tijdelijk.

Door deze handelwijze, namelijk het indienen van een gewone vordering tot schorsing op een moment waarop de repatriëring reeds imminent is, en zes dagen later het indienen van een verzoekschrift tot het vorderen van voorlopige maatregelen, kent verzoeker zichzelf een variabele en rekbare termijn toe om de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid op te starten. Deze handelwijze staat haaks op het verplicht alert en diligent optreden dat verwacht wordt van verzoeker bij het instellen van een dusdanige procedure.

Dienvolgens is niet voldaan aan de door artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 opgelegde voorwaarde. Deze vaststelling zou reeds volstaan om de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Onderzoek van het beroep

Krachtens artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State (RvS 25 mei 2007, nr. 171.528) beperkt de Raad zich inzonderheid wegens het uiterst korte tijdsbestek waar-binnen uitspraak gedaan moet worden, tot het onderzoek van de wettelijke voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aan verzoeker een nadeel berokkent dat ernstig is en moeilijk te herstellen. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker het volgende aan:

“IV. MOEILIJK TE HERSTELLEN EN ERNSTIG NADEEL

Het weigeren van de inoverwegingname van de asielaanvraag betekent concreet dat verzoeker België moet verlaten en hij zal moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, waar hij het risico loopt blootgesteld te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende straffen. Zelfs indien hij teruggestuurd zal worden naar een ander land, bestaat de kans dat hij van daaruit teruggestuurd zal worden naar Sri Lanka, waar de veiligheid van verzoeker niet gegarandeerd kan worden.

Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer riskeert mensonterende behandelingen te ondergaan aangezien er een risico bestaat op een schending van art 3 EVRM. Verzoeker verwijst naar de

mensenrechtensituatie in Sri Lanka, in het bijzonder voor Tamils, zoals uitgewerkt in zijn vierde middel.

Artikel 3 E.V.R.M stelt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, "ster

Verzoeker is van de Tamilethnie en afkomstig van Panualikadduvan (Chunnagam), Noord - Sri Lanka. Sinds 2005, tijdens de vredesperiode, verdeelde verzoeker "Eelanatham", een krant van LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) -strekking. Hij haalde dagelijks de kranten op in Nallur (Jaffna) en verdeelde ze over 34 winkels in zijn streek. Een aantal maanden voor het afsluiten van de wegen, In augustus 2006, werden de kranten niet meer geleverd en stopte hij bijgevolg de bedeling. Omwille van zijn taak als krantenverdelers en omwille van zijn sympathie voor LTTE, kreeg hij af en toe (doods)bedreigingen en daarom bleef hij zoveel mogelijk thuis. Toen twee van zijn kompanen in september 2006 gedood werden, besloot hij bij zijn tante onder te duiken. Tijdens het verblijf bij zijn tante werden zijn ouders geregeld bezocht door militairen die op zoek waren naar hem.

De situatie in Sri Lanka en meer specifiek in het Noorden van het eiland, waarvan verzoeker afkomstig is, is zodanig gespannen en gevaarlijk dat verzoeker er blootgesteld zou worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen indien hij er terug zou moeten keren.

Dit wordt bevestigd in allerhande rapporten en door verscheidene organisaties die vertrouwd zijn met de veiligheidssituaties in Sri Lanka.

De UNHCR stelde reeds in de "UNHCR Position" van December 2006 dat de situatie voor Tamils in Sri Lanka onhoudbaar is.

Het neemt enkele duidelijke standpunten in. Zo stelt UNHCR op p. 13 van het rapport:

"No Tam/7 from the North or East should be returned forcibly until there is a significant improvement in the security situation in Sri Lanka. The fact that internally displaced persons are receiving assistance in certain areas in Sri Lanka should not give rise to the conclusion that return to such areas is safe or reasonable."

Vrije vertaling:

"Geen Tamil van het Noorden of Oosten zou gedwongen mogen worden terug te keren totdat er een significante verbetering is in de veiligheidssituatie in Sri Lanka. Het feit dat mensen Sedert December 2006 is de situatie van Sri Lanka er enkel op achteruit gegaan. Dit leidde ertoe dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat Tamils niet uitgewezen kunnen worden. Het Hof stelde in haar arrest van 3 Oktober 2007: "The Court has concluded that, pending the adoption of a lead judgement in one or more of the applications already communicated, Rule 39 should continue to be applied on any case brought by a Tam/7 seeking to prevent his removal. "

Recent nog, op 2 Oktober 2008 oordeelde de Rechtbank van Arnhem in Nederland dat er geen uitwijzigingen konden plaatsvinden zolang er geen duidelijkheid bestond over de veiligheidssituatie in Sri Lanka. Zo stelde de rechter: "Verweerder heeft voorts toegegeven dat de situatie voor Tamils uit Colombo is verslechterd en heeft verder verklaard dat de verslechterde veiligheidssituatie in Sri Lanka aanleiding is geweest het ministerie van Buitenlandse Zaken te verzoeken om een nieuw ambtsbericht uit te brengen. In afwachting van de uitkomsten van dat onderzoek wordt ten aanzien van vreemdelingen afkomstig uit Sri Lanka een zogenaamd pas op de plaats beleid gevoerd,

hetgeen betekent dat er thans geen uitzettingen naar Sri Lanka plaatsvinden. Op dit moment valt niet te overzien welke consequenties verweerder aan het nieuwe ambtsbericht gaat verbinden." Begin oktober is het ambtsbericht Sri Lanka, waar de uitspraak naar verwijst, verschenen." Hierin staat dat de veiligheidssituatie ernstig is verslechterd. In afwachting van nieuw beleid naar aanleiding van dit ambtsbericht blijft het zogenaamde 'pas op de plaats-beleid' waarschijnlijk gehandhaafd.

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen schreef op 1 6.08.2008 een rapport over de situatie in Sri Lanka en de mogelijkheid voor een intern vluchtalternatief. Het bijgevoegde rapport spreekt voor zich. De veiligheidssituatie in Sri Lanka is kritiek, voornamelijk voor Tamils. Bovendien kan er geen sprake zijn van een intern vluchtalternatief van Tamils uit het Noorden naar andere delen van het eiland. Ze zijn immers in heel Sri Lanka bedreigd.

Ook ter verdediging van het annulatieverzoek is het nuttig dat verzoeker in België verblijft."

In de nota repliceert verwerende partij hierop als volgt:

“V. Ondergeschikt: MET BETREKKING TOT HET MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

De verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de uiteenzetting supra.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de schending van dit artikel aanhaalt, doch niet op voldoende wijze aantoont op welke wijze het geschonden wordt.

In de bestreden beslissing werd op uitvoerige wijze uiteengezet dat verzoeker de opgeworpen schending niet aannemelijk maakt.

Louter ten overvloede kan verwezen worden naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Waar verzoekster een schending van artikel 3 EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (R.v.St., nrs. 123.977, 8 oktober 2003; 120.961, 25 juni 2003; 104.674, 14 maart 2002).” (RVV nr. 10.799 van 29 april 2008)”

Zoals verzoeker zelf aanvoert in zijn verzoekschrift tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen, heeft de Belgische Staat bevestigd dat verzoeker niet zal worden gerepatriëerd naar Sri Lanka en werd zelfs nagegaan of bij een eventuele teruggrijving naar Ivoorkust, verzoeker van daaruit toch niet naar Sri Lanka zal worden teruggestuurd. Daarnaast vermeldt verzoeker tevens dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meent dat er in het geval van verzoeker geen sprake meer is van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, mocht hij worden teruggestuurd naar Abidjan (Ivoorkust).

In haar nota stelt verwerende partij op pagina 7 dat de voorziene teruggrijving op 19 november 2008 wel degelijk Ivoorkust betrof en niet Sri Lanka. Bijgevolg blijft verzoeker in gebreke om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat hij voornamelijk put uit een gedwongen terugkeer naar Sri Lanka, aan te tonen, nu hij zelf aangeeft dat hij niet zal worden teruggestuurd naar Sri Lanka. In het verzoekschrift tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen spreekt verzoeker eveneens over een repatriëring naar Ivoorkust.

Wat de annulatieprocedure betreft, rust op verzoeker niet de verplichting persoonlijk te verschijnen en kan hij zich laten vertegenwoordigen.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden bepaald in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet. Dit volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de

beslissing van de minister van migratie- en asielbeleid van 19 november 2008, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december twee-duizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

A. DE SMET.